

Amikor megfordít az Úr

Imádság: „Hozzád menekülök, URam! Ne szégyenüljek meg soha. Ments meg és szabadíts meg engem igazságoddal, fordítsd felém füledet, és segíts meg engem! Légy sziklaváram, ahova mindig mehetek, rendelkezél megtartásom felől, mert te vagy kőszálam és erősségem! Én Istenem, szabadíts meg a gonoszok kezéből, az álnok és kegyetlen emberek kezéből! Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalمام gyermekségemtől fogva! Rád támaszkodom születésem óta, te hoztál ki engem anyám méhéből. Téged dicsérlek szüntelen. Csodává lettem sokaknak, de te vagy az én erős menedékem. Megtelik szám dicséreteddel, mindennap a te dicsőségeddel. Ne vess el engem időskoromban sem, mikor elfogy az erőm, ne hagyj el engem! (...)

Az ÚR Isten nagy tetteivel járok, csak a te igazságodat emlegetem! Ó, Istenem, te tanítottál gyermekségemtől fogva, és egészen mostanáig hirdetem csodatetteidet. Vénységemig és ősz koromig se hagyj el engem, Istenem, hogy hirdessem hatalmadat e nemzedéknek és nagy tetteidet minden elkövetkezőknek. Hiszen igazságod, Istenem, fölhat a magasságba, mert nagy dolgokat cselekedtél. Kicsoda hasonló hozzád, Istenem?

Sok bajt és nyomorúságot láttattál velem, de ismét megelevenítesz, és a föld mélyéből is újra fölhozol engem. Tegyéél naggyá, fordulj hozzám, és vigasztalj meg engem!” Zsolt 71:1-9 és 16-21.

Ige: „Én vagyok az Alfa és az Ómega (a kezdet és a vég), ezt mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Én, János, testvéretek és társatok a Jézusban való szenvedésben, a királyságban és a béketűrésben, a Patmosz nevű szigeten voltam Isten beszédéért és Jézus bizonyágtételéért. Lélekben voltam ott az Úr napján, és a hátam mögött erős hangot hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Amit láatsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Megfordultam azért, hogy lássam a hangot, amely velem beszélt, és amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót, aki bokáig érő ruhában volt, mellénél aranyövvel körülövezve. A feje és a haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűzláng, lába pedig hasonló a kemencében izzó aranyfényű érchez, hangja pedig olyan volt, mint sok vizek zúgása. Jobb kezében hét csillagot tartott, a szájából kétélű éles kard jött ki, és az arca olyan volt, mint mikor a nap teljes erejében fénylik. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai. Írd meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után történnek (...).” Jel 1:8-19.

„Mária pedig kint állt a sírnál, és sírt. Miközben sírt, behajolt a sírboltba, és két angyalt látott fehér ruhában ülni: az egyiket fejtől, a másikat lábtól, ott, ahol Jézus teste feküdt. Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő pedig azt válaszolta: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus áll ott, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus pedig azt kérdezte tőle: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő pedig azt gondolta, hogy a kertész az, és azt mondta neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elviszem. Ekkor Jézus megszólította: Mária! Ő pedig megfordulva azt mondta neki héberül: Rabbóni (amely azt jelenti: Mester)! Jézus azt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik, hogy felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.” János 20: 13-17.

Szeretett testvéreim! A Szentírás két különböző helyéről hallottuk Isten Igéjét, a János evangéliumából és János Jelenések könyvéből. Az evangéliumi történetnek a színhelye az a jeruzsálemi temető, ahol Urunk sírja volt és az a félelmekkel teli gyász, amivel a megfeszített Jézust az őt szerető népe siratta. A Jelenések történetének színhelye kettős összetételű, egyfelől földrajzilag a Patmosz¹ szigete, ami a legelső nagy keresztyén üldözés idején az akkori társadalom nem kívánt elemeinek amolyan koncentrációs táborának felelt meg. Másodszor és ugyanakkor az Úr napjának tér-idő feletti valósága. A történelmi és a történelem feletti színhelyen megjelenő emberben azonban van egy közös állapot béli azonosság ez pedig az, hogy Urunk és Istenünk szájából hangzó és velünk beszélő Igéjének bennünket Uruk arca felé kell fordítania, legyen szó a gyászunkról, az üldöztetésünkről, a megpróbáltatásainkról, vagy az Úr napján a mi Urunkkal és Istenünkkel való találkozásunkról.

Az evangélium bizonyágtétele szerint a feltámadott Urunkkal való találkozások egyike sem történt romantikus és idilli állapotban. Krisztus megismerése egyszerre fájdalom és boldogság, gyász és megvigasztalódás, félelem és minden félelmet legyőző szertett.

Hitünket gyakorló keresztyénekként, Jézus tanítványaiként meg vagyunk győződve arról, hogy amennyiben őszintén sírunk Urunk után, akkor ő, mint édesanya a gyermekének, tartozik nekünk azzal, hogy megjelenjen és megvigasztaljon. Arról is meg vagyunk győződve, hogy mi azért vágyódunk mindenható Urunkhoz, mert az Istennel való kapcsolatunkban jó helyen állunk és köszikla van a lábunk alatt. Afelől sincs kétségünk, hogy Krisztus Urunk felőli tudásunk, ismeretünk, a vele kapcsolatos dogmatikánk és hitvallásunk csálhatatlan. Így mindezek által Urunk Jézus keblére hajtjuk a fejünket, mint az utolsó vacsorán a legifjabb és Jézus által szeretett tanítvány, János. Aztán eljön egy nap, amikor kétségbeesett Máriaként ott állunk Jézus nélkül az üres sír előtt. Halljuk a hozzánk beszélő mennyi hangot, az angyalok által visszhangzott Igében, majd ugyanazt személyesen a mi feltámadott Urunktól is. A velünk éppen történő történésekként, hétköznapi beszédként teljes emberközelségben, az egzisztenciánkat érintően halljuk a mennyei Igét:

- „Miért sírsz?” Erre a mennyi kérdésre mi földi felelettel válaszolunk, teljes szívünkben, legjobb meggyőződésünk szerint, és hatalmas érzelmi töltettel ezt mondjuk:
- Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Másodszor is kérdez az ég:
- „Miért sírsz?” Ekkor kétségbeesetten látjuk a bennünket kérdező Krisztust, vagy valamilyen más szürke és jelentéktelen mulandónak.
- „Ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted (...)” – válaszoljuk neki ismét a mi emberi elgondolásainkat.

A történet szerint ekkor a mennyei hang a nevünkön szólít: Te keserűség, te viszály, te lázadás! - mert ezt jelenti magyarul a Mária² neve, és az én nevem is ez.

Mikor pedig ezen a lényünket kifejező nevünkön, - amit igazán egyedül csak Isten ismer - szólítottatunk meg, akkor ez a megszólítás megfordít, és pedig arccal az addig még soha nem látott Mindenható felé. Bizony megfordította azt, aki a könnyei közt, az önmaga alatti kétségbeesésében meg volt győződve arról, hogy ő az üres sír előtt az élő Isten előtt, vele szemtől szembe sírt. Bizony megfordította a Krisztusért és az Isten evangéliumáért számkivetve

---

¹ ὁ Πάτμος, -ου (ho Patmosz ú) 1) Patmosz, ismeretlen eredetű, bizonytalan jelentésű földrajzi név. 2) Patmosz, kis sziget az Égei-tengeren, ahol János apostol a Jelenések könyvének látomásait átélte, illetve ahol leírta azokat. A szigetet a rómaiak száműzöttek lakóhelyül használták.

² ἡ Μαρία, -ας és Μαριάμ (hé Maria asz Mariam) 1) Maria vagy Mariam (Mirjám), héber eredetű tulajdonnév, jelentése: keserűség, viszály, lázadás esetleg lázadásuk.

üldözött, a Jézusért szenvedő rabot is, és az így megfordított emberekre felelősségteljes feladatot és szolgálatot bíz.

Az újszövetségi Biblia szerint az embernek itt említett sírásai pontosan olyanok, amilyen az ószövetségben Ezékiás királyé is volt. Erről a sírásról ezt olvassuk Ézsaiás prófétánál:

„Azon napokban halálos betegségbe esett Ezékiás, és eljött hozzá Ézsaiás Ámós fia, a próféta, és ezt mondta neki: Így szól az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! Ekkor Ezékiás arccal a falnak fordulván, könyörgött az Úrnak, és ezt mondta: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy ami jó előtted, azt műveltem! Így sírt Ezékiás keservesen.” Ézs 38:1-3.

Őszinte, igaz és keserves nagy sírás [אֲדֹלָה נָדוּל בְּכִי], de iránya nem az Örökkévalló és feltámadott Úr, hanem a fal [קִיר (qír) 1) fal 2) fallal megerősített hely, erőd 3) oldalfal (ti. oltáré)]. Hívőségünk cselekvései a mi esetünkben is egy siratófal felé irányulnak. Siratófalunkhoz fordulva kérdezzük, e fal felé fordulva keresünk, és a falhoz fordulva sírunk és kérünk (Vö.: 2Kir 20:2-3).

Nem árulok el titkot azzal, amikor azt mondom, hogy legkedvesebb evangélistám János, aki állítólag a Jelenések szerzője is. Nagyon elcsodálkoztam, amikor megértettem, hogy Jézusnak ez a tanítványa, aki nagycsütörtök meghitt estéjén a Jézus keblén pihent, aki később az élete végén, Jézusért üldözött számkivetett a Pátmosz szigetén, ahol egy névtelen fogoly és rab, abban a kimondhatatlan kegyelemben részesült, hogy Krisztus beemeli őt az Úr napja eseményeibe. Személyesen a Krisztus hangja beszélt hozzá, de ő különös módon háttal állt ennek a vele beszélő hangnak. Félelmetes!

Félelmetes, hogy Krisztusnak még ezt az érte szenvedő Jánosát is maga felé kell fordítania. Mi történik velünk, hogy még az Úr napján is, nem Urunk és Főpapunk áll háttal nekünk, hanem mi vagyunk háttal a mi Urunknak? Szívleljük meg, amit erről a napról az apostol mond nekünk:

„Mert [itt] az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk [kezdődik], mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmességek az Isten evangéliumának? És ha az igaz [is] alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?”
1Pét 4:17-18 Az Úr napja ugyanis úgy jön el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnének. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! 2Pét 3:10-12.

Szeretett testvéreim, a hallottak alapján teljesen biztosak lehetünk abban, hogy noha napról napra és óráról órára egyre közelebb és közelebb van hozzánk az Úr napja, mi mégis háttal vagyunk Krisztusnak, aki az úrnapiján, napként ragyogó arcával jön szembe velünk és a nevünkön szólít, hogy porba omlott állapotunkból fölemeljen. Töltsön el istenfélelemmel ez a felismerés, hogy mi önmagunk erejéből nem tudunk az úrnapiján értünk jövő Urunk arca és hangja felé fordulni. Az ő bennünket megszólító hangja mögülünk jut el hozzánk, hogy minket Krisztus felé megfordítson.

Mi történik, ha megfordít bennünket a velünk beszélő mennyei hang?

Először is nem szeretjük, ahogyan a Mindenható Szó beszél velünk, ahogyan teljes egzisztenciákkal bevon minket abba a beszédbe, amelyek a velünk való történéseket determinálják és történetetik. Ugyanis, ha szeretnénk, akkor arccal a mennyei hang felé fordulnánk, de mi ennek a beszédnek bizalommal ugyan, de mégis csak a hátunkat vagyunk képesek mutatni, még János apostol is csak erre volt képes. Különös gyermeki bizalom ez, amiből Mindenható Urunk, tovább, a mennyei állapot szerinti bizalomba fog vezetni.

Az evangélium szerint Jézus a feltámadott, amikor nevén szólította Máriát, akkor ő megfordult és úgyszintén nevén szólította Jézust, ezt mondta neki: - Rabbóni (ami azt jelenti: Mester)! Akkor Jézus nem engedte meg, hogy Mária megérintse őt. Krisztusnak ez a megismerése arra hatalmaz fel bennünket, hogy Urunkat és fejünket, az ő hozzá tartozó tanítványaink keresztül szeressük, vagyis érintsük.

János esetében viszont, amikor a mennyei hang őt fordította meg és János meglátta Őt, aki vele beszélt, nem tudta kimondani az Úr nevét, hanem holtként esett az ő lábához. Akkor a megérinthetetlen Úr erre az önmagában összeomló Jánosra tette az ő jobbkezét, és megérintve őt ezt mondta neki:

- Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. Írd meg, amiket láttál és amik vannak és amik ezek után lesznek (...).” Jel 1:12-19.

Jánost Krisztus jobbjára, az általa éppen megismert új neve és „ne félj!” igéje állította a lábára. Úgyszintén Máriát, az Ő szelíd és gyöngéd megszólítása. Máriának Krisztus a feltámadott azt a feladatot bízta, hogy feltámadása örömhírével menjen el az Úr testvéreihez, a tanítványokhoz és mondja meg nekik, hogy Jézus él és felmegy az Atyához, aki immár a tanítványok mennyei Atyja is, és aki a Jézus Krisztus Istene, de Ő érette az ő, illetve a mi Istenünk is. Ez a legfelemelőbb jó hír, a húsvéti evangélium, hogy Jézussal közös Atyánk van! Jézus Krisztus Istene a mi élő Istenünk és Atyánk!

Az üldözést szenvedő János pedig ugyanattól a feltámadott Krisztustól azt a feladatot kapta, hogy írja meg az Isten anyaszentegyházának, nekünk és sokak számára elolvasható könyvben, a történelmet beteljesítő Mindenhatót, Krisztust, benne pedig és általa mondja el nekünk, minazt, amiket látott, amik vannak és amik ezek után lesznek (...).” Jel 1:19.

Ez csak akkor lehetséges, ha János nem fordít hátat a vele beszélő Mindenhatónak. Isten erős angyalának kíséretében és vezetésében neki ez sikerült. Könyörödjünk, hogy Atyánk nekünk is adja ezt meg! Hiszen most is a mi Mindenható Urunk történeti a velünk éppen történő dolgokat az Ő hatalma szavával (Zsid 1:3). Igen, félünk és hátat fordítva menekülnénk, ha még lenne hova, mert az Úr teljesen körülzárt³ bennünket (Zsolt 139: 3-12 és 14).

Így jön el a múltó idő úrnapijába a tér-idő feletti úrnapija, ahol és amikor Urunk Igéjével a nevünkön szólít, hogy önmaga felé megfordítson. Ahhoz az önmagához, aki az éppen velünk történetelt történetekben, szól, beszél, cselekszik és jön egyre közelebb és közelebb mihozzánk. Számunkra elhordozhatatlan Urunknak ez az arca, és igen, holtként omlunk össze előtte, mint akiből elillan a biológiai élet.

Kicsoda állhat meg akkor az Úr előtt, e szent Isten előtt (1Sám 6:20)? „Kicsoda lakozhat szent hegyén? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében? Az, aki nem rágalmoz nyelvvel; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak?” (Zsolt 15:1-3) „Ki lakhat közülünk megemésztő tűzzel, (...) örök hőséggel? Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szeméit befogja, hogy gonoszt ne lásson? Bizony azok lakoznak magasságban, azok bástyája a kőszálak csúcsa, azok kenyere

---

³ „Minden utamat jól ismered. Amikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, URam! Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem. Hová menjek lelked elől, arcod elől hová fussak? Ha a mennybe mennék föl, ott vagy, ha a Seolban vetnék ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyára kelnék, hogy a tenger túlsó partján időzzek, ott is a te kezéd vezetne és a te jobbod fogna engem. Ha azt mondanám: „A sötétség biztosan elborít, és éjszakává lesz körülöttem a világosság”, a sötétség nem borítana el előled, és fénylene az éjszaka, mint a nappal, a sötétség olyan lenne, mint a világosság. (...) Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt lelkem.” Zsolt 139: 3-12 és 14.

bőséges és vize nem fogy el, akiknek szemei a királyt ékességében látják; akik az Ő jelenlegi és eljövendő széles országát látják!” Ézsaiás 33:13-17. Ez az örök és végtelen országgal bíró dicsőséges király pedig a mi Urunk Jézus Krisztus! Bárcsak feléje fordíthatna most bennünket ez az IGÉJE, hogy ne csak háttal Ő belé simuló gyermeki, hanem arcunkkal feléje forduló Istenfiúi bizalommal is vállaljuk Őt! Ámen.